

Висновки. 1. Виходячи з результатів проведеного дослідження підходів до оцінки рівня економічної безпеки суб'єкта господарювання, можна зробити висновок, що ці підходи не є абсолютно прийнятними для оцінки рівня економічної безпеки підприємства. Відповідно, питання методів визначення рівня економічної безпеки залишається відкритим і потребує подальшого дослідження.

2. На мою думку економічну безпеку підприємства можна розглядати з точки зору узгодження інтересів підприємства з інтересами суб'єктів зовнішнього і внутрішнього середовища, результатом якого є отримання підприємством чистого прибутку. За умови, коли підприємство не має прибутку або зазнає збитків не можна говорити про дотримання інтересів підприємства і, отже, про те, що підприємство знаходиться в економічній безпеці, що перед підприємством стоїть загроза банкрутства. Отже, необхідний підхід до вибору методів економічної безпеки підприємства повинен ґрунтуватися на отриманні підприємством прибутку.

Список використаних джерел:

1) Васильців Т. Г. Економічна безпека підприємництва України: стратегія та механізм зміцнення : монографія / Т. Г. Васильців. – Львів : Арал, 2010. 384 с.

2) Мойсеєнко І. П. Управління фінансово-економічною безпекою підприємства : навч. посібник / І. П. Мойсеєнко, О. М. Марченко. Львів, 2011. 380 с.

3) Пилипенко А. А. Організація обліково-аналітичного забезпечення стратегічного розвитку підприємства / А. А. Пилипенко. – Харків : Вид. ХНЕУ, 2015. – 276 с.

курсант 4-го курсу факультету
підготовки фахівців для
підрозділів стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
науковий керівник: Санакоєв Дмитро Борисович
кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри фінансових та
стратегічних розслідувань факультету
підготовки фахівців для підрозділів
стратегічних розслідувань ДДУВС

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЙНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ У КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ

Корупція сьогодні становить проблему, розв'язання якої для багатьох країн є надзвичайно актуальним питанням. Це повною мірою відноситься і до України, високий рівень корумпованості у якій визнано керівництвом держави, найвпливовішими суб'єктами політичного життя, міжнародними інституціями та незалежними антикорупційними організаціями.

Корупційну злочинність як сукупність зв'язків і відносин у суспільстві кримінологи розглядають з різних позицій у межах науки про суспільство і людину. Обов'язковим при цьому є врахування результатів, отриманих в інших науках. Тож корисним, з точки зору кримінології, є міждисциплінарний підхід, який враховує неоднозначність такого явища, як корупція. Притаманні багатьом галузям науки методи і дослідницькі підходи впливають на формування спільних або загальних для кожної науки визначень. Соціальний натуралізм як методологічний принцип, у світлі якого вирішується «основне питання юриспруденції», відкриває таким чином шлях для нової, справді наукової, юриспруденції, основною функцією якої є відкриття законів соціальної природи для втілення їх у чинному законодавстві [1, с. 86].

Можна стверджувати, що спеціальний суб'єкт корупційного злочину має нести суворішу кримінальну відповідальність, ніж інші суб'єкти, через більшу

суспільну небезпеку злочину, вчиненого спеціальним суб'єктом. Таким чином, з метою відображення характеру суспільної небезпеки корупційних злочинів і для відповідної кримінальному закону кваліфікації таких злочинів, вчинених у співучасті, нами запропоновано визнавати виконавцями корупційних злочинів спеціальних суб'єктів, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. [2, с. 45].

Протидія корупційній злочинності потребує вивчення умов, в яких формується і реалізовується антикорупційна стратегія в Україні в сучасний період, оцінки політики держави в цьому напрямі, а також виокремлення кримінологічно-значущих проблем застосування конкретних механізмів такої протидії.

Корупційна злочинність є одним із найбільш небезпечних проявів корупції, яка є невід'ємною складовою цього негативного явища. Такі злочини підривають принцип верховенства права, послаблюють політичну стабільність і соціальну єдність, ускладнюють економічний розвиток, посягають на основи функціонування державного апарату. Зокрема, на міжнародному рівні було встановлено прямий вплив засекреченості окремих справ, особливо міжнародного характеру, на рівень корупції, що у свою чергу негативно впливає на демократичні принципи та верховенство права і сприяє поширенню корупційних злочинів. Саме тому у переважній більшості країн підтримується позиція закріплення на законодавчому рівні окремих видів корупційних злочинів. Таким чином, визначення шляхів запобігання вчиненню корупційних злочинів є особливо актуальним, оскільки сприятиме виробленню універсальних рекомендацій щодо боротьби із корупційними злочинними проявами як на міжнародному рівні, так і на рівні національного законодавства [3, с. 186].

Корупційні злочини як складова частина корупції у цілому тісно пов'язані із організованою злочинністю, яка часто виходить за межі конкретної держави, завдяки чому боротьба із нею стає міжнародною проблемою. Наразі корупція є невід'ємною і важливою складовою організованої злочинності, оскільки

завдяки корупційним злочинам здійснюється фінансування та інше матеріальне забезпечення організованої злочинності, що сприяє здійсненню особливо небезпечних національних та міжнародних злочинів.

Зважаючи на суспільну небезпечність корупційних злочинів та їх широку розповсюдженість, практично всі країни мають інструмент для антикорупційної боротьби репресивними (каральними) засобами. Переважна більшість національних кримінальних кодексів різних країн містять норми, що встановлюють відповідальність за корупційні злочини. До них, передусім, відносять злочинні діяння, пов'язані із одержанням, пропозицією неправомірної вигоди, підкупом, незаконним збагаченням.

Засоби протидії будуть ефективними лише у тому випадку, якщо їх спрямувати на подолання причин та умов корупційних злочинів на національному рівні. Такими засобами можуть бути наступні: реалізація державою політики залучення до боротьби із корупційними злочинами інститутів громадського суспільства та населення, формування та встановлення контролю над корупцією; реалізація принципу відкритості та прозорості у діяльності органів державного та місцевого управління; контроль над діяльністю службових осіб, працівників економічного та фінансового секторів державного управління. Але головними серед заходів запобігання корупційним злочинам повинні стати ті, що спрямовані на зміну свідомості осіб, які терпимо ставляться до корупції, формування політичної, економічної, правової, соціальної культури громадян. За таких умов кримінально-правові заходи боротьби із корупцією будуть ефективно застосовуватися на національному рівні. Ці заходи є універсальним і повинні знайти нормативно-правове закріплення у всіх державах, зокрема і в Україні, які мають на меті подолати корупційну злочинність[4, с. 81].

Велику роль тут відіграє антикорупційне просвітництво, здатне сформувати антикорупційну культуру в більшості громадян. Для цього потрібна політична воля, яка спрямована на формування ідеології нетерпимості до корупції, і яка, на нашу думку, і буде вищим проявом правової культури.

Просвітницький напрям реалізації концепції передбачає забезпечення роз'яснення населенню негативних тенденцій, що виникають внаслідок корупційних діянь, та їх впливу на суспільне життя. Для забезпечення реалізації даного напрямку необхідна медійна підтримка ЗМІ

Одним із механізмів протидії корупції є застосування кібернетики, зокрема методів математичного моделювання, до аналізу організованої корупційної злочинності, що може сприяти глибшому розумінню найважливіших соціальних процесів, що відбуваються в українському суспільстві.

Отже, можна вважати, що одним із найбільш ефективних засобів боротьби із корупцією у сфері державного управління є встановлення режиму меритократії («влади достойних»), що надасть перевагу у боротьбі із корупційною злочинністю у державному секторі управління. Дійсно, принцип меритократії дасть змогу контролювати сфери, в яких найбільш розповсюджені корупційні злочини, а також допоможе змінити суспільну свідомість у частині нетерпимості до корупційних проявів в усіх сферах життєдіяльності.

Кінцевим результатом реалізації запропонованих концептуальних положень протидії корупційній злочинності повинно стати формування нової генерації членів суспільства, що виявляється в позитивній динаміці зростання рівня їх антикорупційної самосвідомості, мінімізація проявів корупційних діянь, зниження рівня корупційної злочинності в Україні. Таким чином, досягнути мінімізації корупційної злочинності в Україні можливо лише у поєднанні законодавчих заходів, які передбачають, зокрема створення спеціалізованих органів з протидії корупції, кримінального судочинства, з просвітницькими методами, що мають на меті підвищення соціальної культури громадян.

Список використаної літератури:

1. Корупційні ризики в кримінальному провадженні: досудова та судова стадії : дослідження [Електронний ресурс]. – Режим доступу :

http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/printable_article?art_id=243482068

2. Кузьмінов С. В. Стратегія антикорупційних реформ в Україні: Міжнародний досвід чи інновація? / С. В. Кузьмінов // Економічний нобелівський вісник. 2015. № 1 (8). С. 55–61.

3. Кулик А. Г. Организованная преступность в Украине в 90-е годы: уголовно-правовая и криминологическая характеристика / А. Г. Кулик // Правові проблеми боротьби зі злочинністю :зб. праць дослідників Проекту «А» наук.-дослід. Програми АПрНУ та НІЮ США. Кн. 2. Х. : Східно-регіональний центр гуманітарно-освітніх ініціатив, 2002. С. 50–81.

4. Мельник М. І. Криминологічні та кримінально-правові проблеми протидії корупції : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право» / М. І. Мельник. К., 2002. 32 с.

Палчинська Лілія Романівна,
курсант 2 курсу,
спеціальність 081 «Право»
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
науковий керівник: д.е.н., доцент,
Паршин Юрій Іванович
професор кафедри фінансових та
стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

НАСЛІДКИ ІНФЛЯЦІЇ ДЛЯ ЕКОНОМІКИ КРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ПОДОЛАННЯ

Інфляція – це підвищення загального рівня цін на товари та послуги населення країни і підприємств на тривалий термін. Проблема інфляції в сучасному економічному розвитку багатьох країн світу стоїть надзвичайно гостро. Процеси інфляції спричиняють знецінення результату праці, знищення заощаджень фізичних і юридичних осіб, перешкоджання довгостроковому інвестуванню та економічному розвитку. Через інфляцію руйнується грошова система країни, національна валюта витісняється іноземною, а кошти